

Κοζ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδροι. g V 3,269 (ἐκδ. Hes-seling - Pernot) «να μὴ μ' ἀφίνουν κἂν πεζὸν νὰ βγαίνω ν' ἀρκουδίζω». Συνών. ἀλεπουδέω 1, ἀρκουδέω, ἀρκουδιάζω. 2) Περιπατῶ ἐπ' ὀλίγον, διανύω μικρὸν διάστημα Θράκ. (Σηλυβρ.): Πῆγα ν' ἀρκουδίσω ὡς ἐκεῖ.

3) Ἀφαιρῶ βιαίως, ἀρπάζω (ὡς ἡ ἄρκτος δηλ.) Σύμ.: Ῥκουδῆ τὰ ψωμιά καὶ φεύγει. Ῥκουδισεν ὁ χοῖρος ἀπὸ τὴν χέραν τοῦ παιδιοῦ τὸ ψωμί. 4) Ἡ προστ. ἀρκούδα ἐπιρρηματ., κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὸ βάδισμα τῆς ἄρκτου, τετραποδιστὶ Μακεδ. (Γκιουβ.): Ἀρκούδ' ἀρκούδα πάει. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδευτά.

ἀρκούδισμα τό, πολλαχ. ἀρκούδισμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρκούδ'μα Λέσβ. Σάμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδίζω.

Τὸ νὰ βαδίζῃ τις ἐπὶ τεσσάρων, τετραποδιστὶ. Συνών. ἀρκούδεμα.

ἀρκουδιστὰ ἐπίρρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κύθηρ. Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀρκουδ'στὰ Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Λέσβ. Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρκουδιστὸς ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδίζω.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βαίνοντος ἐπὶ τεσσάρων, τετραποδιστὶ ἐνθ' ἄν.: Ἀρκουδιστὰ ἔρκεται Χίος. Ἐπῆλιν-γεν ἀρκουδιστὰ Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδευτά. 2) Κεκλιμένως Στερελλ. (Ἀράχ.): Ἐχι τοῦ νοῦ σ', ἀρκουδ'στὰ νὰ πᾶς νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν. Συνών. σκυφτά.

ἀρκουδιστὸς ἐπίθ. Θράκ. (Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδίζω.

Ὁ τετραποδίζων, ὁ βαίνων ἐπὶ τεσσάρων: Ἀσμ. Ἦρθε τὸ Ψυχοσάββατο ποῦ κλαῖν τοὺς πεθαμένους, ἀρκουδιστὴ, γονατιστὴ 'ς τὰ μνήματα πηγαίνει.

ἀρκουδίτικος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. ἀρκ'δίτ'κους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἄρκτου. Συνών. ἀρκου-δήσιος 1.

ἀρκουδίτσα ἡ, Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκούδα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ θηλυκὴ ἄρκτος ἐνθ' ἄν.: Τὸ ὠδήγησε λοιπὸν ἡ ἀρκουδίτσα τὸ βασιλόπουλλο σὲ μιὰ μεγάλη σάλα (ἐκ παραμυθ.) Κορινθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

ἀρκουδοβατρεῖα ἡ, Βιθυν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκουδόβατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα.

Τόπος πλήρης βάτων καὶ ἀκανθῶν. Συνών. ἀρκουδοβατρεῖα 2.

***ἀρκουδοβατοβλάσταρο** τό, ἀρκουδογλάσταρο Βιθυν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκουδόβατος καὶ βλαστάρι. Τὸ ἀρκουδογλάσταρο καθ' ἀπλοποίησιν.

Βλαστάρι βάτου.

ἀρκουδοβατόρριζα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκουδόβατος καὶ ρίζα.

Φυτόν τι εὐώδες ἀνθοῦν κατὰ τὸ φθινόπωρον.

ἀρκουδόβατος ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυνοῦρ. Τριφυλ.) ἀρκ'δόβατους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρκουδόβατο τό, Ἀθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ.

Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ.) ἀρκ'δόβατου Σάμ. ἀρκουδόβατο Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα ἢ ἀρκούδι καὶ βάτος. Τὸ ἀρκουδόβατο κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐσ. βάτος.

Ἀρκόβατος 3, ὁ ἰδ.

ἀρκουδόβλαχος ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Ἀνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος. Συνών. ἀρκουδοβασί-λεις 2, ἀρκουδογλιαννάκις, ἀρκουδογλιάννης 1, ἀρκουδοκουραδόβλαχος 2, ἀρκουδόγαττος.

ἀρκουδοβότανο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἄρκειον) Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ βότανο.

Τὰ φυτὰ ἄρκειον τὸ μεῖζον (lappa majus) καὶ ἄρκειον τὸ ἔλασσον (lappa minor) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ἀρχαῖον ἄρκειον. Συνών. πλατο-μαντήλα. [**]

ἀρκουδόγαττος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ γάττος.

1) Γαλῇ εὐτραφὴς καὶ δασύτριχος. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροῖκος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδόβλαχος.

ἀρκουδογλιαννάκις ὁ, Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Γλιαννάκις.

Ἀρκουδογλιάννης 1, ὁ ἰδ.

ἀρκουδογλιάννης ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀρκουδογλιαννος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ κυρίου ὄν. Γλιαννῆς.

1) Ἀνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδόβλαχος. 2) Ἀνθρωπος ἀκοινώνητος. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Μύκ.

ἀρκουδόγουννα ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ γούνα.

Γούνα ἀπὸ δέρμα ἄρκτου. Συνών. ἀρκούδα 1 β, ἀρκουδεῖα 1.

ἀρκουδόγυφτος ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) Σῦρ. κ.ά. ἀρκουδόγυφτους Μακεδ. (Βελβ.) κ.ά. ἀρκουδόγυφτους Μακεδ. (Βλάστ.) ἀρκου-δόγυφτους Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Θηλ. ἀρκουδογύφτισσα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,217.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γύφτος.

Α) Κυριολ. 1) Ἀθίγγανος περιάγων τιθασευμένην ἄρκτον πρὸς χρηματισμόν, ἀρκτοτρόφος Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. (Βελβ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Σῦρ. κ.ά.: Φρ. Ἀρκουδόγυφτοι ἤρθανε; μεγάλη φτώχεια φέρανε (ἢ ἀφίξεις εἰς ἓνα τόπον ἀρκτοτρόφων θεωρεῖται ὡς ἀπαίσιος οἰωνὸς προαγγέλλων πτωχείαν) Τριφυλ. || Ποίημ.

Ξεγύμνωσαν τὰ στήθηα του κ' ἐφάνηκε 'ς τὸν ἥλιο ἀπόκρυφη λαβωματρεῖα, πλευρώνουν τὴν κορμάλα γριεὲς ἀρκουδογύφτισσες καὶ μὲ τὰ δοκανίγια τοῦ δέρονε τὸ πρόσωπο

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2) Χαλκεὺς Λευκ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνθρωπος ὑψηλὸς καὶ μελαψὸς Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Ἀνθρωπος χυδαῖος Ζάκ. Κεφαλλ. κ.ά.

3) Ὁ ζῶν ἐν ἀθλιότητι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

ἀρκουδοκαμωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρκουδοκαω-μένος Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρκούδα καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἔχων μορφὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἄρκτου.

